

Plânge frunza de mesteacăn

Mirimirela

Mă doare frunza de mesteacăn
Ce plânge lacrimi peste gard,
Îmi fac din amintire leagăn
Și ochii mari sub frunte, ard.

Se deapănă ca lâna-n caier
Ca rola unui film pierdut,
Povești cu zmei. Cu ei mă-ncaier
Și simt c-o iau de la-nceput.

Mă strâng din nou hățisuri, ruguri,
Iar l-am pierdut pe Făt-Frumos.
Și a iubirilor verzi muguri
Zac îngropați în lutul gros.

Și-n loc să dea, la primăvară,
Fără suflare-s, fără glas !
Eu am rămas o Cosânzeană
Cu suflet gol și de pripas.

Ce-și face amintirea leagăn
Din liliacul cu cinci flori
Și plânge frunza de mesteacăn
Prin ochii mei, prin ochii goi.